

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ Δ...

Μιά μέρα, διάβασα, σέ μιὰ έφημερίδα τήν παρακάτω άγγελία :

‘Η πριγκίπισσα Δ... καταστράφηκε οικονομικά υπό της Ρωσικής Έπαναστάσεως, αναγκάζεται να πωλήσει ένα άρτυρον σερβίτιο του τσαγιού και μίαν ιστορικόν. Σπανία εύκαιρία. Άπευθυντόν πάραντα : προκυμία Άνδρών, 199.

Μολονότι δέν είχα έπείγουσα ανάγκη σερβίτιου του τσαγιού — έστω και ιστορικόν — ώστόσο άπεφάμισα να πάω να δώ αύτήν τήν πριγκίπισσα Δ... Πρώτον : έπειδή είχε πάντοτε ένδιαφέρον πράγμα να πέρνει συνέντευξί από μιὰ ρωσίδα άριστοκράτιδα. Δεύτερον : έπειδή θά μού παρουσιαζόταν έτσι ή εύκαιρία να φανώ χρήσιμος σέ μιάν άναξιοπαθούσα... γυναικία ύπαρξι. Τρίτον—ξέχασα, δέν ύπάρχει τρίτον.

‘Η θυρωρός μού έδειξε τό πάτομα. Άνέβηκα και χτύπησα τό κουδούνι. ‘Εμεις οί άφελείς μικροαστοί της Δύσεως αισθανόμαστε τέτοια συμπάθεια και κλίσι πρós τό ρωμαντικό, πρós τό ασυνήθιστο, ώστε όμολογώ πώς άπαγορευθήκα λίγο όταν είδα να μού άνοιξη τήν πόρτα ένα δουλίκι μέ άσπρη ποδιά.

Πήγαινα, ό δυστυχής, μέ τήν έλλίδα πώς ένας μουζίκος μέ ψηλές μαυρές μπότες, πώς ένας μουζίκος μέ κόκκινο πουκαμύνο θά μέ φιλούσε στό στόμα κάνοντας τό σατυρό του. Ουτοπίες !... ‘Αφελή φαντασιοκοπήματα ένός Λατίνου πού διάβασε Ντοστογιέφσκυ και Γκρόου !

Τό σαλόνι δέν είχε τίποτα τό καθαυτό τό σλαβικό. ‘Ενα μικρό πιάνο, μέ τό τελευταίο τάρλεστον άνοιχτό άπάνω του. Πολυθρόνες ρυθμού Λουδοβίκου XV, άσπρες πολύ... πολύ Σουτηρητικές.

‘Ενας μοντέρνος κοιμός κ’ ένα πολυμεταχειρισμένο χαλί. Στο τζάκι δύο πορτραίτα μ’ άσημένια κάδρα, πού άπεικόνιζαν μεγάλους δούκας έν έπισήμη στολή. Κι’ αύτό είτανε τό μόνο ρωσσικό πράγμα πού ύπήρχε στό σαλόνι.

Σέ λίγο ήρθε και ή πριγκίπισσα. Τής συνέστησε τόν έαυτό μου. Μού συνέστησε και κείνη τό δικό της.

— Πριγκίπισσα ‘Ολγα Ντομπρανίσκωφ... Νά μέ συχωρέσετε, κύριε, πού σάς δέχομαι σ’ αύτά τά χάλια... ‘Η καινούργια μου ύπερέτρια ούτε τό σκέφθηκε να ζητήσει τό έπισκεπτήριό σας ‘Αχ ! αύτοί οί ύπηρέται πού άνήκουν σέ σωματείο !... θά έπρεπε να τούς δέρουν με βοφούδουλα, όλόγυμνους, στό μέσο μιās κεντρικής πλατείας, ή να τούς βγάδουν τά νύχια με τήν τανάλια ή—μέ μεγάλη έπιείκεια—να τούς χύνουν στ’ αύτιά άναλυμένο μολύβι...

Είμουν καταγοητευμένος πού άκουα τή γνήσια ρωσσική γλώσσα τών τσάρων. ‘Ο τόνος της φωνής της συνομιλητριάς μου, δέν σου άφηνε και μιάν άμφιβολία για τήν ιδιοσυγκρασία της. Τά μάτια της είτανε λιγάκι κοιμένα, και τά μύηλα του προσώπου της προείχαν λίγο, μαργαριτάρινα ψεύτικα : όλ’ αύτά συνέτειναν στό να χαρακτηρίζουν περισσότερο τό χαρακτηρισμό της άυθεντικής εκείνης και ώραιας έξοριστου ρωσίδας.

— Διάβασα τήν άγγελία σας, κυρία μου... Και ήρθα να πούμε δυό — τρία λόγια σχετικά μ’ αύτό τό σερβίτιο του τσαγιού...

— ‘Α ! ναι, άγαπητέ κύριε... Τι τά θέλετε είναι γραφτό μας, έμάς τών θυμάτων της Έπαναστάσεως, είναι γραφτό μας να πωλάμε για τό τίποτα σχεδόν σούς διαφόρους Σάβλων τά ιστορικά πράγματά μας, τά πολύτιμα κοσμήματά μας...

— Δέν είμαι ‘Εβραϊος, κυρία μου...

— ‘Ω ! μά δέν τά λέω αύτά για σάς... Γιατί, άν είσατε ‘Εβραϊός, θά μού ζητούσατε ήδη να δήτε τό σερβίτιο και θά έξετάζατε τώρα μέ τό φακό τά έλαττώματά του...

— Πάνι καιρός, πού φύγατε άπ’ τή Ρωσία :

— Τέσσερα χρόνια, άγαπητέ κύριε. Μπάτσισα ένα ρώσο έπαναστάτη στρατιωτικό: ‘Ελεος τότε στά πόδια μου και μέ παρακάλεσε, μέ δάκρυα στά μάτια, να τόν δείρω κι’ άλλο, ως πού να κουραστεί τό χέρι μου. (Είτανε μαζοχιστής). Αύτός μέ βοήθησε να δραπέτωσά άπ’ τά ρωμανικά σύνορα.

‘Η συζήτηση μέ τήν έξόριστο αύτή πριγκίπισσα μού προκαλούσε έξαιρετικά τό ένδιαφέρον. Τής προσέφερα ένα αιγυπτιακό τσιγάρο. Μού προσέφερε ένα σουηδικό σπέρτο. ‘Υστερα χτύπησε τό κουδούνι. Παρουσιάστηκε τό δουλίκι.

— Βότκα ! παράγγειλε ή πριγκίπισσα.

Τό δουλίκι έπέστρεψε μ’ ένα μπουκαλί μεταλλικό νερό και δύο ποτήρια. ‘Η πριγκίπισσα θυμώσε. ‘Αρπάξε ένα μαργαριτένιο πρέσ-παπι και τό πέταξε χάμω.

— Μά δέ θά κάνεις, έκι τέλους, μιάν φορά, ό,τι σου διατάξω έγώ ; Παλιοβρώμα ! Είπα : βότκα ! Ρωσσικό ούζο... Είναι στην τρα-

πέζωρία... ‘Η μαύρη μπουτίλα... ‘Εμπρός, σύρε γρήγορα να τήν φέρεις. Κι’ όταν τό παραλαβισμένο δουλίκι βρήκε έξω, ή πριγκίπισσα έξακολούθησε :

— ‘Εχω δίκιο όταν σάς λέω πώς αύτοί οί χειραφετημένοι ύπη- ρότες πρέπει να τρώνε κάθε πρωί τριάντα βουφουλιές...

Σηκώθηκε άπ’ τήν πολυθρόνα. Πετάχτηκε μιάν στιγμή στό μπουντουάρ της κ’ έπέστρεψε μέ τό σερβίτιο του τσαγιού. Είτανε, πράγματι, κάτι πολύ όμορφο.

— Κοιτάχτε, άγαπητέ κύριε, να τό σερβίτιο πού θέλω να δώσω. ‘Η τσαγιέρα, ή γαλιτέρια, ή ζαχαριέρα κ’ έξη φυτζάνια... Δέν είναι να σάς τό εκθιάσω. ‘Αν έχετε έστω και λίγη ιδέα άπ’ αύτά τά πράγματα, θά εκτιμήσετε μόνοι σας τήν άξία του. ‘Ασμι καθαρό... Κατεσκευάσθη στά 1865... Τά οικόσημα αύτά, πού τά βλέπετε χα- ραγμένα σέ κάθε κομμάτι, είναι τών πριγκήπων ‘Ομπρόβ, μακρυνών συγγενών της οικογενείας μου... Τών ‘Ομπρόβ, ξέρετε...

‘Ωμολόγησα, μέ μεγάλη μου ντροπή πώς πολύ λίγα πράγματα ήξερα για τούς ‘Ομπρόβ. ‘Η πριγκίπισσα ανέλαβε, προθυμότατα, να μέ διαφωτίσει.

— Ακούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για τόν ‘Αλέξανδρο τό Β’ ;

— Πώς... Για τό γιό του ‘Αλεξάνδρου του Α’...

— Μά όχι καλέ... Του Νικολάου...

— ‘Α ! ναι, του Νικολάου του Β’.

— ‘Οχι, όχι : του Νικολάου του Α’... Τσάρου άπό τά 1825 ως

τά 1855.

— Αύτό ακριβώς ήθελα να πω και γώ.

Δέν είχα ιδέα ρωσσικής ιστορίας. Και, για να μη ντροπιαστώ περισσότερο, έπα- νήλθα στό κύριο θέμα της συζητή- σεώς μ.

— ‘Ωστε, αύτό τό σερβίτιο...

— Περιμένετε λίγο... Σταματήσαμε στούς ‘Ομπρόβ. ‘Ενας άπ’ τούς έξη πριγκή- πους του θρόνου, έκλεψε τήν πρώτη κυρία της τιμής της Τσαρίνας. ‘Ο ‘Αλέξης ‘Ομπρόβ, ό πρόγονος της μεγάλης οικο- γενείας, για να εκδικηθή τη βασιλίσσά του, σκότωσε τόν ένοχο πριγκήπα. ‘Ο τσάρος για να τόν άνταμεινεί, τό έδωσε τότε τόν τίτλο του κόμητος και τά οικόσημα πού βλέπετε σκαλισμένα στα φυτζάνια...

— Και πόσο θά μού τό αφήσετε αύτό τό σερβίτιο.

— ‘Α ! διορέαν σχεδόν : τριάντα όκτώ χιλιάδες φράγκα...

— Διάβολε ! διάβολε !...

— Θέν είναι τίποτα, μέ τη σημερινή

τιμή του φράγκου.

— Ναί, δέ σάς λέω... Μά πάλι... τριάντα όκτώ χιλιάδες φράγκα. Και να ξέρετε, ότι όταν έρχόμουν εδώ, έσκόπενα να μη δια- θέσω πάνω άπό είκοσι χιλιάδες...

— Τις κάνετε 25 ; Πάει, τελείωσε, κλείσαμε συμφωνία στις 25.

Δίστασα. Κοίταξα τό σερβίτιο τό οποιο όμολογουμένως ήταν πολύ ώραιο. Είμουν, τέλος, έτοιμος, να βγάλω άπ’ τήν τσέπη μου τό καρνέ μέ τά τσέκ, όταν, έξαφνα, έμφανίζεται τό δουλίκι :

— Κυρία... κυρία... ήρθε ό ύπάλληλος του χρυσικού κ’ έφερε ακόμα ένα σερβίτιο σάν και δαύτο. Του είπα να περιμένει...

‘Η κυρία έμεινε μ’ άνοιχτό τό στόμα !... Κ’ έγώ μ’ άνοιχτό τό πορτοφόλι !... Μετάφρ. Ν. ΑΔ.

ΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

ΝΑ ΒΡΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

- 1). ‘Εναν άνθρωπο άληθινά εύτυχη.
- 2). ‘Εναν κουτό, πού να τό παραδέχεται.
- 3). Μιά γυναίκα πού να μπορεί να φυλάη τά μυστικά πού θά της έμπιστευόυμε.
- 4). ‘Ενα δικηγόρο πού να λέη τήν άλήθεια.
- 5). Γυναίκα 29 έτών και έξ μηνών πού να λέη πώς είναι τρι- άντα, ή γυναίκα 40 έτών πού να μη λέη πώς είναι 25 !...
- 6). ‘Ενα κοσμικό κύριο πού να μη λέη ψέμματα.
- 7). ‘Ενα φίλο χωρίς συμφέρον.
- 8). ‘Εναν άντρα πού να παραδέχεται πώς ή γυναίκα πού αγαπά είναι άσχημη, (όταν τυχαίνω να είναι πραγματικά).
- 9). ‘Εναν νεόπλουτο κύριο πού να μην εκτιμείναι να σάς πείση, πώς τίποτα δέν μπορεί να κάνη κανείς στόν κόσμο μόνο με τήν τύχη, χωρίς άτομική άξία.



‘Εξέταξα προσεκτικά τό σερβίτιο